

Rogalo Blues

Poutníci

Začíná víkend a kolem je to znát,
ulice plný, aspoň občas trojku dát,
abych co nejdřív na kopcích byl,
od máti Země s rogalem se odlepil.

Odlepil na chvíli od problémů svých,
od vzpomínek na bráchu, co měl jedinej hřích,
bez práce prachy mít, k tý měl výhrady -
a pak ho vytáhli z Orlický přehrad.

Nad tím vším se vznáším.
Mám mladou ženu, co s jiným chodí spát,
děti mít nechce, jen peníze mi brát.
Když jsem je nachytl, začala na mě řvát,
všeho půl mi patří, nechtěj to k soudu hnát.

Před léty přišla a všechno mohla mít,
jen pro ni a burzu mělo tenkrát smysl žít.
Teď lítám v oblacích tak podobnej ptáku,
pod sebou průšvihů jak na poli máku.

Nad tím vším se vznáším.
Po ránu zprávu prokurista řek mi zlou:
"Akcie šly dolů, je to špatný s firmou tvou."
Proto chci vzlétnout, mám zvláštní tušení,
že se dnes překonám, stoupá mý vzrušení.

Nahoře v oblacích člověk sám sebe zná,
pod křídlem rogala svět malej se mu zdá,
nahore pod sluncem oči přivírám rád,
to abych neviděl na svůj pozemskoj pád.
A proto já se vznáším.